

Kedves Barátaim !

Gondoljátok végig. Az élet erről szól !

Az utolsó út

"Taxis vagyok. Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és becsöngettem.

- Egy pillanat! – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Kisvártatva kinyílt az ajtó.

Kilencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt és kis kalapot. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki. Mellette egy kis bőrönd pihent. Körülnéztem. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. A sarokban egy kartondoboz árválkodott, mindenfélével teletömve.

-Kivinné a bőröndömet a kocsihoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben.

Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott.

- Semmiség – feleltem. Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

- Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte: Mehetnének esetleg a belvároson keresztül?

- Nem az a legrövidebb út – vágtam rá gyorsan.

- Ó, azt egyáltalán nem bánom – mondta. - Egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak.

- Nincs már családom. Mindenki meghalt. - Nagyon csendesen beszélt. - A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra.

Csendben a műszerfalhoz nyúltam és kikapcsoltam az órát.

- Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost.

Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek. Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni.

Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt.

Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton, azt mondta:

-Most már mehetünk. Elfáradtam.

Szótlanul haladtunk a megadott címig.

Két alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek.

Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékebe.

- Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

- Semmivel – feleltem.

- Magának is meg kell élnie valamiből – mondta.

- Vannak más utasaim is – szereltem le.

Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

- Nagy örömet okozott egy kis öregasszonynak – mondta végül. -Köszönöm.

Megszorítottam mindkét kezét és visszasétáltam a kocsihoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja.

Egy életre zárták rá az ajtót.

Aznap csak vezettem, céltalanul.

Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélgetni.

Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sofőrt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen és elhajtok kopogás nélkül?

Lassan megértettem, hogy egész életemben nem tettem még fontosabb dolgot, mint előző éjszaka.

Egész életünkben a nagy dolgokra várunk.

És a nagy dolgok néha meglepő áruhában érkeznek: úgy vannak csomagolva, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi, mennyire fontos lehetőséget mulasztott el..."